

Sygn. akt IV CSK 430/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z wniosku M. W.
przy uczestnictwie S. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestnika S. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z 12 czerwca 2018 r.

W motywach rozstrzygnięcia wskazał, że podzielił rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, który - nie naruszając granic określonych w art. 233 § 1 k.p.c. - poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy podniósł, że uzupełnił postępowanie dowodowe i w konsekwencji dodatkowo ustalił, że Wnioskodawczyni M.W. dysponuje środkami na dokonanie dopłaty na rzecz Uczestnika orzeczonej przez Sąd I instancji w wysokości przeszło 85.000 zł. Zaakcentował, że w apelacji zostały bardzo ogólnikowo sformułowane zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, tymczasem zarzut przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów nie może sprowadzać się jedynie do przedstawienia własnych ustaleń w oparciu o

zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, ale na wykazaniu, że ustalenia poczynione przez Sąd pozostają w sprzeczności z podstawowymi zasadami logiki, prawidłowego rozumowania, kojarzenia faktów oraz są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. W jego ocenie - wbrew stanowisku Apelującego - nie sposób uznać, że Wnioskodawczyni może zaspokoić swoje potrzeby mieszkaniowe w budynku na nieruchomości stanowiącej jej własność położonej w B. Sąd Okręgowy wskazał, że sąd I instancji szczegółowo uzasadnił, że budynek mieszkalny ma charakter letniskowy i nie nadaje się do całorocznego zamieszkania.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez Uczestnika. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia art. 325 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 232 w zw. z art. 278 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Podniósł, że sentencja postanowienia Sądu Rejonowego w B. nie nadaje się do wykonania, sąd nie dopuścił z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa w celu ustalenia, czy budynek na działce w B. jest zdatny do zamieszkania całorocznego i Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia faktyczne sądu I instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań, w sytuacji gdy zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu Rejonowego ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przesądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne

i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia. Uzasadnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie może sprowadzać się do prostego odwołania do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia, chociażby nawet w zmodyfikowanej formie (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, nie publ.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w istocie przedstawia kwestie podniesione w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Skarżący winien był podać argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i w czym - w Jego ocenie - wyraża się ta „oczywistość”, a czego nie uczynił. Skarżący kwestionując także prawidłowość postanowienia sądu I. instancji, pominął, że skarga kasacyjna służy na orzeczenie sądu II. instancji. Nie uwzględnił on również, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw